

Filosofie Cultură Voluntariat

Noua Acropolă

O PRIVIRE FILOSOFICĂ ASUPRA LUMII

numărul 13, martie 2024

**Pacea interioară,
pacea exterioară...
sunt ele posibile?**

de Jorge Angel Livraga

Calitatea mediului

de Delia Steinberg Guzmán

**Lumea feerică a
recifelor de corali**

Simbolismul focului

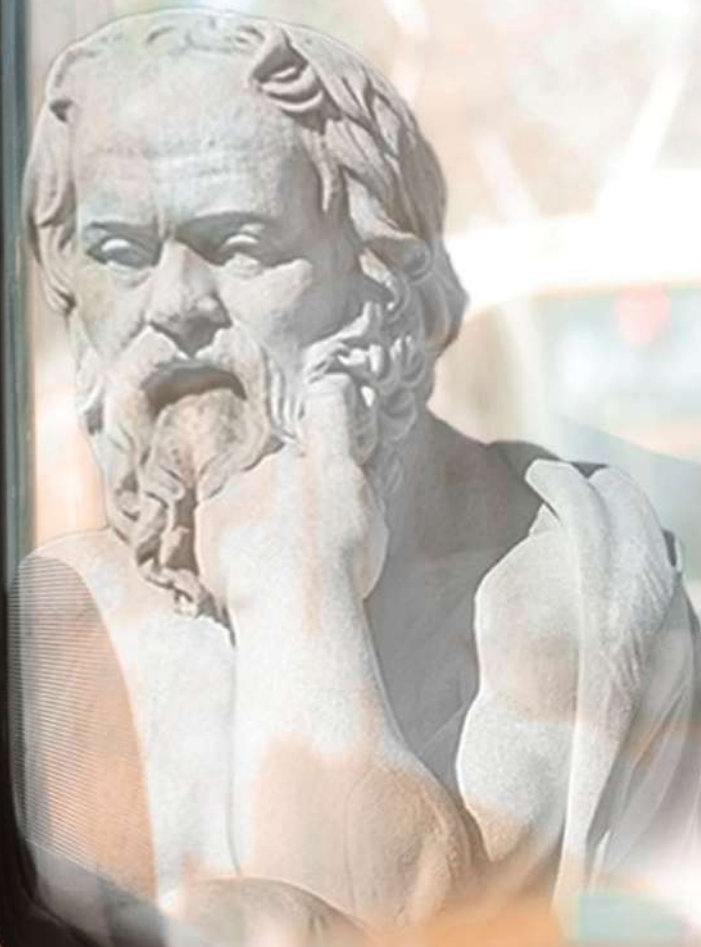
Simbolismul penei

Democrit

FILOSOFIE PENTRU VIAȚĂ

Cunoaște-te pe tine însuși!

NA
NOUA ACROPOLĂ
ORGANIZAȚIE INTERNAȚIONALĂ
FILOSOFIE CULTURĂ VOLUNTARIAT

ETICĂ

Filosofia naturală • Ființa umană și Cosmosul • Înțelepciunea Indiei • Misterele Tibetului •
Filosofia budistă • Confucius

SOCIOPOLITICĂ

Platon • Aristotel • Filosofia neoplatonică • Egiptul Antic • Stoicismul roman

FILOSOFIA ISTORIEI

Importanța transmiterii istoriei • Istorie și mitologie • Ciclurile istoriei • Libertate și destin

Noua Acropolă București

str. Atanasie Demostene nr. 7, sector 5, București
+40 31 405 2024, +40 723 332 633
na-bucuresti@noua-acropola.ro
luni-vineri 18:00-21:00

Noua Acropolă Cluj-Napoca

str. Horea nr. 10, ap. 9, Cluj-Napoca
+40 740 066 658
na-cluj@noua-acropola.ro
luni-vineri 18:00-21:00

Noua Acropolă Constanța

str. General Manu nr. 24, Constanța
+40 744 525 651, +40 341 730 383
na-constanta@noua-acropola.ro
luni-vineri 18:00-22:00, weekend 10:00-15:00

Noua Acropolă Iași

str. Nicolae Iorga nr. 51, sc. B, ap. 1, Iași
+40 741 394 303
na-iasi@noua-acropola.ro
luni-vineri 18:00-22:00

Noua Acropolă Oradea

str. Biczului nr. 1A, Oradea
+40 755 292 542
na-oradea@noua-acropola.ro
luni-vineri 18:00-22:00

Noua Acropolă Timișoara

str. Gheorghe Lazăr nr. 5, et. 2, ap. 17, Timișoara
+40 744 781 989
na-timisoara@noua-acropola.ro
luni-vineri 18:00-21:00, sâmbătă 16:00-19:00

4 **Natura și ființele umane**

6 **Calitatea mediului**

8 **Pacea interioară, pacea exterioară...
sunt ele posibile?**

14 **Mâinile**

16 **Simbolismul focului**

18 **Lumea feerică a recifelor de corali**

21 **Simbolismul penei**

22 **Despre Aidos și Philanthropia**

25 **Democrit**

26 **Acțiuni**

28 **Conferințe, dialoguri, evenimente**

30 **Curs de filosofie pentru viață**

Editor **Noua Acropolă România**

Director **Ivo Ivanovici**

Redacție **Sonia Ivanovici
Corina Munteanu
Alexandra Stancu**

*Distribuție și
relații cu publicul* **Mihaela Brătuianu**

*Tehno-redactare și
grafică* **Florin Ganea
Dan Carp
Ernest Ștefan-Matyus
Paula Dron**

Adresă de contact na-bucuresti@noua-acropola.ro

Foto: Arthur Poulin, Unsplash

Natura și ființele umane

Ivo Ivanovici

In natură totul se mișcă. În limbajul simbolic al miturilor, s-ar putea spune că mișcarea este o „entitate” foarte bătrână, născută în zorii timpului și sortită să dăinuie până la sfârșit, ca un aspect cosmic esențial, stabil și mereu prezent... Elementele fizice și compusele chimice din care sunt formate structurile biologice – de la cele mai simple, până la cele mai complexe – se modifică neîncetat, iar după un timp trec pe diferite căi și în componența altor structuri, fiind înlocuite la rândul lor de altele. În metafizica filosofiei naturii din vechime se afirma că o asemenea mișcare permanentă este semnul vieții atotprezente și că întotdeauna servește împlinirii unui scop evolutiv. Chiar dacă eu-sunt, „punctul central” aflat la originea manifestării, rămâne mereu egal cu sine și nealterat, totuși existența nu este determinată doar de aspectul său pur subiectiv, ci și de cadrul obiectiv al vieții și implică acumularea experienței. Astfel, schimbarea lentă a caracteristicilor mediului ambiant influențează treptat și viața umană.

În ultimele decenii se produc sub diverse forme și la scară largă, mai ales la generațiile tinere, însemnate schimbări de mentalitate. Se pierde treptat interesul pentru numeroase aspecte până nu de mult foarte importante, iar în locul lor apar altele sau se afirmă unele altădată neglijate. Este semnificativă, de exemplu, accentuata preocupare pentru tot ceea ce înseamnă viață personală. Încă o dată, ca de atâtea ori în trecut, oamenii se închid în sine și înclină să caute în sufletele lor răspunsuri și soluții pentru problemele cu care se confruntă și, fără a-și da seama, creează o nouă epocă istorică în acord cu caracteristicile ciclului temporal, cu toate riscurile și avantajele implicite.

O altă însușire a epocii, un alt semn al vremii, este întoarcerea spre natură. Totul devine foarte interesant și important: protejarea mediului în general, a florei și a faunei în particular, datele geologice și climatice, resursele minerale și dezvoltarea surselor de energie nepoluantă și sustenabilă, calitatea vieții materiale, grija pentru sănătate și întreținerea unui corp viguros... Chiar dacă nu se poate afirma același lucru pentru toate domeniile culturii contemporane, științele naturii și tehnologiile derivate din acestea au luat un avânt extraordinar. După visul profetic din zorile revoluției științifice, aproape că niciun colț al naturii nu mai scapă examenului minții umane, precum și efectelor activității sale. Tehnica și tehnologia sunt prezente în toate domeniile vieții și, mai mult decât atât, este larg răspândită „credința” că ele pot oferi soluții la toate problemele, ca și când ar fi „panacee” universale.

Dar odată cu succesul și afirmarea superiorității, ies la iveală și „umbrele”: departe de a fi ajuns în „epoca de aur” a tuturor împlinirilor, ne confruntăm cu vechii „dușmani” precum materialismul, senzualismul, superficialitatea, vanitatea sau, mai presus de orice, egoismul. Se perpetuează și se înmulțesc problemele ce-și au originea în defectele umane. Și totuși, dacă ingeniozitatea omului de știință nu se împiedică de niciun obstacol natural, iar noi oamenii suntem parte a aceleiași naturi, înseamnă că ar trebui să existe soluții eficiente și pentru neajunsurile noastre. Numai că, la fel cum pământul nu poate fi cultivat cu pensula pictorului, tot așa imponderabilitatea sufletului și a conștiinței presupune o abordare potrivită. Consumul unor pilule medicale poate aduce sănătatea corporală, dar nu

poate aduce starea de fericire. Ea nu este expusă pe niciun raft și nu poate fi cumpărată.

Prin urmare, ce se poate face? Natura subiectului conștient nu este identică cu natura obiectivă. Chiar dacă se întrepătrund și se influențează reciproc, aceste două aspecte totuși nu pot fi reduse cu totul la același numitor comun. Deși sunt determinate în multe privințe de substratul material și de funcțiile acestuia, sentimentele și gândirea umană nu derivă în totalitate din acestea, ci au și o anumită autonomie, chiar dacă nu se pot manifesta decât prin intermediul mecanismelor organice (cu toate că natura relației psihofizice rămâne, în ultimă instanță, un „mister” științific). Niciun stimul material nu poate da naștere intuițiilor intelectuale precum binele, frumosul, armonia și nici panopliei virtuților morale. Deși simțurile fizice nu ne permit să luăm contact cu acestea, realitatea lor nu poate fi contestată, și este evident că au funcție cauzală și că sunt eficiente, căci prezența sau absența lor afectează semnificativ condiția existențială. De exemplu, cu toții știm că un egoist – cel în care nu se afirmă valorile morale, fie din ignoranță, fie din nepăsare – influențează negativ mediul social în care se află, spre deosebire de o persoană înzestrată cu virtuți al căror impact este benefic.

În formele tradiționale ale filosofiei naturii, valorile morale nu sunt arbitrar alese și nici nu exprimă vreun „contract social”. Dimpotrivă, virtuțile sunt reprezentări mentale ale intuiției (aflată la rădăcina vieții conștiente a oricărei ființe umane) prin care omul se racordează la principiile esențiale ale manifestării cosmice, vizibile și

invizibile. Prin urmare, viața morală înseamnă integrare în viața cosmică, afirmarea corespondenței între microcosm și macrocosm. Dar viața morală nu se manifestă în om în mod automat, ci presupune efortul cunoașterii și al conducerii de sine în acord cu dictatul propriei conștiințe (liberul arbitru, sau libertatea de a descoperi adevărul și de a-l aplica în practica vieții). Prin urmare, eu-l intelectual are capacitatea și libertatea modelării personalității în acord cu principiile justeții, frumosului etc. Persoana umană poate fi mai bună, își poate depăși limitele și neajunsurile și fiecare om este responsabil pentru modul în care se prezintă. Ține de demnitatea umană. Într-un fel, aventura umană poate fi definită sumar ca o trecere prin existență, cu scopul reafirmării ființei.

Desigur, este importantă ocrotirea și respectarea mediului natural sub toate aspectele sale, iar auto-modelarea personalității, fiind o formă de ecologie complementară, este din această perspectivă, superioară. Niciodată nu se vor putea rezolva problemele umane dacă noi oamenii nu ne vom face mai buni. Și, după cum prea bine se știe, acest subiect devine destul de urgent...

Dar cum se poate avansa pe drumul labirintic al vieții interioare? Tradiția și succesiunea neîntreruptă a personalităților exemplare din toate epocile ne arată că și în acest domeniu există tehnici... deși alt fel de tehnici. De exemplu, reflecția asupra legilor naturii (7 la număr după tradiția hermetică) și aplicarea lor în practica vieții, atât la nivel individual cât și la cel colectiv. Iar aceasta va fi tema articolului din numărul următor. 🌀

Foto: Xuan Duong, Pixabay

Calitatea mediului

Delia Steinberg Guzmán

ANUAR OINA 2023

Foto: Ben White, Unsplash

Într-o măsură mai mare sau mai mică, toți suntem preocupați de deteriorarea mediului nostru. Nu este cazul să analizăm în aceste rânduri numeroșii factori care au contribuit la situația de acum, în care planeta noastră este supusă unor schimbări neprevăzute și multor catastrofe care ne derutează. Cu siguranță, în anii și secolele trecute, înregistrările nu erau la fel de precise ca cele actuale, așa că nu este ușor de constatat dacă fenomenele de acum au mai avut loc și înainte și nici cu ce intensitate sau cu ce frecvență. În ziua de azi avem multe mijloace la îndemână, iar statisticile informative abundă. Dar statisticile nu ne ajută să îmbunătățim degradarea mediului înconjurător.

Simpla cunoaștere a răului care ne afectează, nu ajută la vindecarea lui. În schimb, alterează starea de spirit a oamenilor, care oscilează între indiferență (preferă să nu vadă, ca să nu îi doară) și îngrijorare (anxietate, frică excesivă, fantezii nestăpânite).

Schimbările climatice sunt dăunătoare, dar egoismul pe care îl percepem în diferite sfere ale societății, este și mai rău.

Este evident că noi toți, fiecare în măsură proprie și cu posibilități proprii, trebuie să ne asumăm responsabilitatea de a avea grijă de Pământul nostru, de a promova și

monitoriza mijloacele de producție și supraviețuire. Acest lucru necesită o informare și o educație adecvată, care să ne permită să acționăm în consecință. Mulți nu fac nimic, pur și simplu pentru că nu știu ce sau cum să facă – acesta este un caz de ignoranță care are remediu. Dar ceea ce dăunează grav este lipsa de conștiință, indolența și corupția.

În unele ocazii, sentimentul dezastrului inevitabil face ca fiecare să încerce să se ocupe de propriile interese și să rămână orb la suferința celorlalți.

Acest lucru ne conduce la o abordare a calității mediului uman, a sănătății sentimentelor noastre, a ideilor și a acțiunilor noastre, pe care o considerăm fundamentală: dacă fiecare ar încerca să aibă grijă de el însuși pe plan individual, intern și extern, starea generală s-ar putea schimba considerabil.

Ne întoarcem inevitabil la scopul informării și al educării. Uneori, informația este o statistică rece care nu oferă răspunsuri; alteori este catastrofică, eliminând din cauza fricii posibilele soluții; deseori este manipulată de interese diverse, cu soluții care nu trec dincolo de discursuri; și foarte rar conduce la o acțiune corectă, adecvată circumstanțelor.

Educația ar trebui să fie completă. Este foarte bine să ținem prelegeri despre cum să evităm contaminarea, cum să

rezolvăm bolile existente și să ne ferim de altele mai grave, care ar putea apărea. Este foarte bine să dăm exemple clare și să le facem cunoscute prin mass-media. Dar ne lipsește ceva mai serios: igiena morală.

Devine din ce în ce mai necesară promovarea sentimentelor nobile și altruiste, generozitatea capabilă să îmbrățișeze vecinul apropiat și pe cel îndepărtat, precum și cunoașterea ideilor care au fost coloane de susținere ale celor mai înalte momente ale civilizației. Voluntariatul ar trebui să implice dezvoltarea voinței într-un mod dezinteresat și just. Compasiunea și sprijinul pentru cei care suferă ar trebui să ne preocupe mai mult decât propriile noastre nenorociri, care nu sunt întotdeauna atât de mari pe cât credem că sunt atunci când psihicul descurajat le transformă în namile.

Este necesară o cultură care slăvește valorile umane și nu doar reacțiile instinctive și de masă, care uneori duc la cruzime și la agresivitate necontrolată.

Aceasta este calitatea umană de care avem nevoie pentru a activa calitatea mediului ambiant.

Așadar, îi laudăm fără rezerve pe cei care îndrăznesc să dezvolte noi forme de supraviețuire, adaptându-se nevoilor reale; pe cei care restaurează satele părăsite; pe cei care învață să repare, mai degrabă decât să producă obiecte noi ce nu sunt întotdeauna la îndemâna buzunarelor. Este uimitoare creativitatea și imaginația celor care, în loc să se abandoneze disperării, dau naștere noilor lăstari, nu numai în pământ, ci și în inimile oamenilor.

Îi laudăm pe cei care se dăruiesc fără ezitare vocației lor de a educa, care predau cu inima; pe cei care se străduiesc să îngrijească bolnavii și nevoiașii; pe cei care îi sprijină pe cei fără speranțe, reînsuflețindu-i cu cuvinte sincere și gesturi de sprijin altruist.

Suntem convinși că o filosofie de viață sănătoasă, precum și intenția valoroasă – bazată pe sentimente bune și idei morale rafinate – de a face bine, ne pot da curajul indispensabil de a face față dificultăților, deja greu de rezolvat, și de a evita rele mai mari, care depind de noi. Avem nevoie de conviețuire și de unire, iar restul va veni de la sine. ♡

Foto: Randy Fath, Unsplash

Pacea interioară,
pacea exterioară...
sunt ele posibile?

Prof. Jorge Angel Livraga Rizzi

Conferință susținută la Madrid,
în noiembrie 1985

In primul rând, ar fi bine să știm ce este pacea. Unii cred că pacea înseamnă liniște, lipsa mișcării. Dar să ne imaginăm un om prins de o mare catastrofă într-o masă de moloz. Fără îndoială, acea liniște nu este pace pentru el. Alții cred că pacea înseamnă a putea lucra. Poate că da, dar nu în totalitate. Pacea este ceva mai mult interior, este o atitudine internă; iar pentru a vorbi despre pacea în lume, ar trebui să vorbim mai întâi despre pacea în om.

Ca filosof și istoric, nu cred în sisteme, pentru că dacă sistemele, câte au fost ele în istorie, ar fi fost bune, ar fi fost suficient pentru a se atinge orice scop.

A trăi într-o lume extrem de comunicată ne poate conduce la o stare de neliniște interioară, care se reflectă într-o angoasă exterioară. Este ceea ce grecii antici numeau în teatrul tragic „hybris”, ceea ce se îndepărtează de calea universală, de armonia universală, eroarea care dă naștere unui lanț lung de erori.

Viața, cu diferitele ei circumstanțe, determină o specializare în activitatea fiecărui om și treptat, uităm de acel copil plin de speranțe din interiorul nostru, cel despre care Isus Hristos a spus că ne va permite să intrăm în Regatul Cerurilor.

În Misteriile lui Dionysos din antichitate, acest mic copil de aur era comparat cu un delfin magic, capabil să se scufunde în adâncul apei și să iasă după aceea din nou la suprafață. Copilul nemuritor transcende timpul și, deși apare și dispare de-a lungul nenumăratelor reîncarnări, rămâne întotdeauna prezent, căci esența sa este însăși eternitatea, durată, permanența. Astfel, cu acest spirit filosofic, vom încerca să vedem dacă este posibil să existe pace interioară și pace exterioară.

Ce suntem noi? Suntem un mister. Suntem ceea ce se află în spatele tuturor lucrurilor, un fel de observator care transcende orice tip de manifestare. Cum am putea așadar, să dobândim pacea interioară? Și trebuie să spunem, chiar și atunci când vorbim despre pace, nu vorbim despre liniște. Cu câteva excepții, nu credem în sihastrul munților care se așază într-un loc îndepărtat, repetă o formulă rituală, rămâne nemișcat și astfel obține pacea. Pacea nu trebuie să fie confundată cu liniștea, căci un om poate fi liniștit și fără a avea pace în inimă. Pacea înseamnă mai mult decât liniște sau mișcare, deoarece liniștea și mișcarea sunt situații relative, fără valoare în sine.

Lumea, cu oglinzile sale, reflectă de multe ori idei false și ne situează pe axa valorilor relative. Este foarte greu să dai lucrurilor o valoare exactă. Orice obiect poate fi după caz mai mare sau mai mic, în funcție de termenul de comparație.

Foto: Peter Conlan, Unsplash

Pentru a atinge adevărata pace interioară, nu o putem căuta în liniște sau în mișcare, ci în starea de armonie justă, întemeiată pe adevărata armonie universală, în care individul uman nu se mai vede ca un element izolat, opus altor oameni și Naturii, ci ca un prieten al tuturor. Iar un prieten nu este cel care împarte masa cu noi, ci cel care ne este alături. Cum ar fi spus vechii romani, este acela cu care ne aflăm în concordie, inimă lângă inimă.

Trebuie să știm atunci că pentru a atinge această pace interioară, este nevoie să ne armonizăm cu noi înșine. În interiorul nostru există, în mod natural și neprovocat, o anumită armonie pe care noi pur și simplu o rupem și o contaminăm prin felul nostru de viață. Trebuie să căutăm armonia interioară și asta e destul de ușor, dacă ne propunem să o atingem.

Credem că pacea este o atitudine interioară de armonie, o concordanță cu noi înșine și cu propriile noastre părți componente.

Filosofii ezoteriști din antichitate au stăruit asupra faptului că omul nu este doar un înveliș din carne investit cu un suflet subiectiv ce zboară deasupra corpului. Omul este mult mai complex și s-ar putea spune, în mod pedagogic, că este compus din șapte corpuri sau „aspecte”.

Fiecare dintre părțile componente ale propriei noastre ființe exprimă o formă de separare internă. Emoțiile își continuă drumul lor, rațiunea pe al său și, de multe ori, avem idei care, nefiind creative, se transformă în forme mentale circulare, asemenea miticului șarpe care-și mușcă

Foto: Artur Nasyrov, Unsplash

coada: în loc să treacă într-un alt nivel, ceea ce ar fi o soluție logică, rămâne să se învârtă în același plan. De câte ori nu am avut idei circulare! Aceste idei desfășoară un întreg proces, apoi îl tot repetă și în loc să ajungă la o concluzie, revin la început și reiau întregul ciclu din nou. Iar din acest motiv, parțial, este redusă la tăcere și anihilată pacea noastră interioară, pacea noastră simplă și elementară.

Fiecare dintre noi trebuie să aibă suficientă valoare morală pentru a identifica și a urma propria sa „Rază de Lumină”, chiar și dacă e considerat ridicol sau nepotrivit în opinia altor persoane. Trebuie să urmăm ceea ce considerăm corect, fără să ne pese de ceea ce spun ceilalți. Și acest lucru nu trebuie înțeles în mod egoist depreciativ, ci pentru a menține în noi un bastion de individualitate, un bastion al libertății interioare, fără de care nu vom întâlni niciodată pacea; pentru că, în caz contrar, asemenea unui clopoțel puternic scuturat, atrași de unii și de alții, mergem învârtindu-ne și lovindu-ne cu capul de o parte și de alta, fără să știm pentru ce sunăm, pentru moarte sau pentru glorie.

Într-un poem al lui Amado Nervo se spune: „Viață, nu-ți datorez nimic; viață, suntem împăcați”. Poate părea ridicol, dar este un sentiment complet valid și natural. Numai cel care a avut vreodată curajul de a rămâne singur pe o stâncă de la țărmul mării, care a mers printr-o pădure, care a putut fi singur cu sine însuși, cunoaște această comuniune cu Natura, cu Soarele, cu stelele; și știe cât de mult merită să iubești și cât de mult merită să fii iubit.

Este mai bine să iubești decât să fii iubit. Este mai bine să fii o fântână care oferă, decât puțul care primește. Cel mai bun lucru este să oferim, să dăruim, să avem capacitatea de a iubi fără a face un calcul în prealabil despre cât

de mult ar trebui să ne aducă această iubire. Astfel, ceva se trezește în noi, și ajungem să înțelegem lumea din jurul nostru. Înțelegem pasărea, muntele, vântul și de asemenea, pe frații noștri, oamenii; înțelegem și diferitele momente istorice prin care a trecut Umanitatea. Înțelegem în mod pașnic toată înțelepciunea care este în lume, care este rodul lui Dumnezeu; iar armonia universală, în care toate lucrurile sunt unite este, de asemenea, rodul lui Dumnezeu.

Această unire dintre soare și plante, soare și animale, animale și noi, stele și oameni, este ceea ce ne dă pacea interioară, pacea de a ști că Dumnezeu a gândit toate acestea, că lucrurile au fost gândite în așa fel încât ne putem suporta toate suferințele.

De multe ori ne-am întrebat ce ni se va întâmpla când vom muri, pentru că oricum vom muri cu toții și este firesc să ne preocupe pe toți, chiar și pe cei mai tineri. Iar

o voce interioară ne răspunde: dar ce s-a întâmplat când ne-am născut? Nu ne-am născut oare într-un mod natural și nu au existat oameni care ne-au dorit așa cum suntem, fără a le păsa dacă aduceam sau nu o pâine în mâini? Au fost părinții noștri. Este posibil să nu mai avem părinți dincolo de porțile morții? Poate că nu vor fi aceiași. Este oare adevărat că există Îngerii Păzitori, la care fac referire atâtea tradiții din vechime?

Nu era mai strâns legat de starea păcii interioare un copil care, în alte vremuri, înainte de a adormi, rostea o scurtă rugăciune închinată Îngerului Păzitor, decât cel de astăzi, care se culcă după ce s-a uitat la televizor, fără să fi învățat ceva profund?

Pacea interioară înseamnă să te poți întâlni cu tine însuși, să recunoști că în acord cu marea Înțelepciune divină nu ne-am născut toți pentru același lucru și că fiecare are drumul său, destinul său, hrana sa, vântul său și forma sa de a fi și de a se manifesta.

Considerăm că Dumnezeu a gândit toate acestea. Tot ceea ce ni se întâmplă, tot ceea ce se va întâmpla este într-un fel plănuț, deoarece dacă El s-a gândit cum trebuie să se miște frunzele plantelor, cum trebuie să se deplaseze amiba cu singura-i celulă, cum să nu se fi gândit și la noi, oamenii, înzestrați cu un grad de complexitate net superior, într-un fel mult mai conștienți și, dintr-o anumită perspectivă, mai importanți?

Așa cum părinții noștri ne așteaptă cu speranță, fără a ști dacă vom fi băieți sau fete, buni sau răi, frumoși sau urâți, Tatăl nostru din Cer trebuie să aibă cel puțin o atitudine similară de bunătate. De ce să nu ne gândim că ne-a iubit de la începutul timpurilor, că ne iubește azi și că ne va iubi întotdeauna, că suntem toți scufundați în gândul, în lumina și în iubirea divină? Așa, toate neliniștile pot dispărea și chiar și greutățile vieții pot fi văzute ca probe, ca

elemente de legătură peste care trebuie să trecem pentru a ne purifica.

Să ne amintim cum se purifica apa în Egiptul Antic. Încă mai există lacuri de acumulare sau rezervoare azi secate, prin care odinioară apa se scurgea, de la unul la altul. În Teba exista un purificator de apă cu șapte piloni mari. Apa Nilului intra în primul, iar noroiul gros se ducea la fund; în al doilea apa era deja mai pură și tot așa până la ultimul rezervor, în care apa era complet pură și potabilă. Dacă se întâmplă astfel cu apa, de ce nu se poate întâmpla la fel și cu ființa umană? Credem că acest exemplu este o reflectare a ceea ce se întâmplă cu noi înșine.

Apa cea mai pură nu este cea zăgăzuită într-o baltă fără a se mișca, ci apa care curge clipocind din piatră în piatră. Numai pe aceasta din urmă, cea mai pură apă, ar trebui să o bem. Căci a fost purificată după ce s-a lovit de mii și mii de ori de pietre, iar la fiecare lovitură a intonat cântece de jale și a făcut o spumă albă de speranță și un curcubeu multicolor.

Omul trebuie să fie precum apa, trebuie să alerge de-a lungul vieții la fel ca apa, săltând, cântând, menținând o anumită bucurie și o forță interioară care să-l facă să curgă și să aibă înțelepciunea simplă a apei, care știe întotdeauna încotro merge, care știe întotdeauna unde este marea.

Uneori nu știm încotro ne îndreptăm, dar dacă apelăm la ajutorul unei busole interioare, cu siguranță aflăm răspunsul exact. Dacă procedăm așa, toată durerea, toate loviturile și greutățile nu mai sunt pentru noi decât probe.

Toate elementele Naturii ne învață același lucru. Dacă am avea înțelepciunea flăcării, am fi extraordinari. Indiferent cum o așezăm, flacăra este întotdeauna verticală. Dacă omul ar putea să se mențină vertical în loviturile vieții, atunci ar întâlni pacea inimii.

Pentru a obține această pace interioară și individuală nu sunt suficiente nici cărțile, nici conferințele, ci trebuie să observi Natura, să observi apa, focul, să observi vântul și munții. Pentru a putea înțelege Ființa omului nu trebuie să ai mari cunoștințe, ci să mergi în profunzime și să găsești sensul tuturor lucrurilor, al tuturor acelor care ne înconjoară și a tot ceea ce avem în noi înșine.

Este posibil, oare, să obținem o pace colectivă, o mare pace? Este încă și mai dificil. Pentru a putea atinge o mare pace trebuie ca toți oamenii din lume să fie pașnici. Dacă nu vor fi toți oamenii din lume pașnici, sau cel puțin aceia care dețin puterea, lumea nu va fi nici ea. Nu e suficient să ținem discursuri lungi despre avantajele păcii. Trebuie să ne reîntălnim, nu gândindu-ne la societăți utopice, ci la ansamblul umanității care poate merge de la Dumnezeu, în Dumnezeu și către Dumnezeu.

Noună, ca atâtor altor popoare de pe glob, ni s-au oferit teorii și multe scheme, dar la ora adevărului puterea noastră de cumpărare este din ce în ce mai mică și nesiguranța cetățenilor crește treptat; greutățile vieții sociale sunt tot mai mari și amenințările care atârnă asupra noastră ne sperie tot mai mult.

Foto: Vladyslav Cherkasenko, Unsplash

Acum nu mai este vorba de un cuțit de silex sau de securi de bronz, nici de spade, nici măcar de o pușcă; acum se vorbește despre războaie de tip galactic, de raze laser care omoară în loc să vindece, de stranii sateliți spioni care încearcă să destabilizeze tot ceea ce s-a construit în lume, de gaze toxice, de substanțe desfoliante care ar smulge frunzele arborilor, scufundând lumea într-un fel de iarnă perpetuă. Cu aceste amenințări, în mod evident, nu putem ajunge la pace. Munca politică, colectivă și individuală trebuie să înceapă în fiecare zi cu o activitate pedagogică. Nu putem visa utopii, nu putem crede că lumea va deveni pașnică doar pentru că spunem ceea ce spunem.

Hristos a spus: „Iubiți-vă unii pe alții”. Dar câți sunt cei care iubesc? Și Buddha a spus că trebuie să avem înțelegere și că este mai bine să fii victimă decât călău. Dar câți înțeleg acest lucru? Dacă aceste mari ființe, încarnări ale Divinității sau cum vrem să le numim, nu au putut schimba lumea, nu ne putem încrede prea mult în formule, ci mai degrabă în ceea ce fiecare dintre noi poate face și transmite.

Credem că pacea exterioară, pacea colectivă, trece în mod obligatoriu prin pacea din noi înșine. Atâta timp cât există oameni egoiști, agățați de planul material, va exista exploatare în lume. Atâta timp cât vor exista persoane care îi vor urî pe alții pentru simplul fapt că au ochi de culori

Foto: Yannis H, Unsplash

diferite sau pentru că nu le plac, va exista rasism în lume. Violența se va perpetua în lume atâta timp cât vor exista oameni care, în loc să răspundă cu vorbe bune și raționale și în loc să înțeleagă poziția părții opuse, vor prefera să aplice lovituri cu mâna sau cu piciorul. Toate acestea sunt probe pe care trebuie să le înfruntăm și nu ne putem gândi să proclamăm prin decret starea de pace mondială.

Trebuie să creăm o lume nouă, să recreăm o lume diferită. Această recreare a unei lumi diferite, a unei lumi noi, trece prin fiecare dintre noi. De aceea acordăm o atât de mare importanță individului, dar nu individului egoist care trăiește doar pentru sine, ci celui care poate conviețui cu ceilalți, care-și poate întinde brațele, nu numai în semn de binecuvântare, ci și fratern, astfel încât să nu se limiteze să-și împartă haina cu altul, ci dacă e nevoie să i-o dea cu totul.

Poate că trebuie să revizuiem semnificația îndemnului „iubește-ți aproapele ca pe tine însuți”. Poate că e necesar să ne iubim aproapele indiferent dacă ne iubim pe noi înșine, deoarece există poate unii care au mai multă nevoie de dragoste decât noi. Unii dintre noi suntem puternici sau suntem tineri ori avem putere economică și socială, dar există mulți care nu le au. Și există unii care nu au decât o mână întinsă pentru a cere; și pentru ei trebuie să avem mai multă dragoste decât pentru noi înșine.

Nu ar fi timpul să ne întoarcem din nou în această celulă fundamentală care este familia, această celulă fundamentală în care părinții își iubesc fiul dinainte să se nască? Și nu ne referim în mod evident la toate acele luări de poziții care vorbesc despre familie și non-familie. Să vorbim pur și simplu despre legătura dintre un bărbat și o femeie, dacă vor realmente să aibă un copil și dacă îl așteaptă cu adevărat cu dragoste. Oare nu putem face același lucru oricând? Oare nu ne putem aștepta discipolii cu adevărată dragoste, fără să ne pese cum sunt ei? Oare nu ne putem aștepta salariații, colegii noștri de muncă, cu dragoste, cu un zâmbet?

Poate este cea mai puternică armă dintre toate câte există. Poate că lumea nu poate fi schimbată cu niciun fel de rachetă. Dar cum ar fi dacă ar schimba-o un zâmbet sau o atitudine diferită? De ce trebuie să intrăm cu un chip posomorât și sec atunci când mergem după cumpărături? Ce avantaje aduce un chip posomorât? Ce înseamnă brutalitatea ce pune stăpânire pe noi toți? Ce ni se întâmplă? Oare suntem complet nebuni?

Trebuie să încercăm să ieșim din balamuc, trebuie să încercăm să ne întoarcem la o atitudine pur și simplu normală, personală. Nu e suficient să citim, deși acest lucru poate fi bun. De asemenea, să afișăm o atitudine personală, un contact uman, să aducem puțină dragoste în mâini și

să avem din nou o atitudine normală în fața oamenilor, în fața Naturii. Astfel încât animalele să nu fugă atunci când ne văd sosind, ca omul să nu fie inamicul tuturor lucrurilor, să nu contamineze aerul, să nu contamineze pământul. Astfel încât omul să fie din nou în acord cu Natura; poate regele ei, dar un rege în slujba tuturor, poate un părinte, dar nu unul care țipă, ci unul care știe să aducă micul dar, surâsul, cuvântul, fără a fi nevoie să ridice glasul pentru a fi recunoscut.

Acela care iubește mai mult, care pune mai multă forță a voinței în actele sale, în gândurile sale, în inima sa, este în mod natural părinte. Iar pentru un părinte este firesc să ofere tuturor, cât mai bine, tot ceea ce are în inima sa, simplu, pentru a putea fi înțeles și simțit.

Ne-am dori ca fiecare să simtă puțină neliniște acolo, în adâncul inimii, dacă nu iubire, cel puțin un pic de pace. Oricare dintre noi care se va strădui în rugăciunea sa interioară, care va fi în stare să suradă puțin mai mult, care – mâine, când va răsări soarele – își va vedea în oglindă chipul pur și se va adresa celorlalți zâmbind, va întâlni pacea.

Pacea înseamnă bucurie, armonie, înseamnă să poți realiza cele mai bune lucruri din lume. Pacea este Partea-noul și este Marea Piramidă, pacea este omul care atunci când merge pe stradă știe să le dea o monedă tuturor acelor care au nevoie de ea, este o femeie care acasă este lumină pentru toți cei care se află alături de ea, este bătrânul care îi învață pe tineri din experiențele sale, nu cu vanitate, ci pentru ca ei să nu se murdărească cu droguri fizice, psihologice și spirituale, ci să încerce să lucreze cu încredere pentru un viitor.

Să fim precum o lampă transparentă, pentru ca lumina pe care din bunătate divină o avem toți, să ajungă în toate părțile. Astfel vom găsi pacea interioară și vom lucra pentru a obține pacea exterioară, căci, deși nu ni se pare apropiată, merită să lucrăm pentru ea. Nu se lucrează pentru pace prin manifestații stradale, ci exprimând realmente ceea ce se află în inimile noastre, pentru ca să se poată simți.

Putem să iubim rândunelele, pietrele, oamenii, vântul, steagurile vechi, gloriile vechi, dar pacea este necesară. Și aceasta este posibilă dacă suntem capabili să descoperim în aerul primăverii aceste semne ale lui Dumnezeu care sunt rândunelele, dacă putem descoperi în mijlocul apei care cade murmurând, firele albe de spumă și cântecul ei în momentul impactului, sau verticalitatea flăcării. Vom avea pace, deoarece pacea se naște din propriul nostru război interior, din enormul nostru efort și acțiune, din imensa noastră iubire.

Bindecuvântați fie aceia care pot simți această iubire. Bindecuvântați fie acei purtători ai păcii. Bindecuvântați fie cei care au curajul de a spune că pacea este fundamentală pentru toate lucrurile, fără să conteze prețul pe care trebuie să-l plătească pentru aceasta.

Lucrurile dragi, lucrurile bune se plătesc. Pacea este bună. Plătiți pentru pace. Plătiți pentru visele noastre, pentru ca pacea să domnească în lume, pentru ca să domnească în inimile noastre și în relațiile care există între oameni, animale și plante. Atunci Dumnezeu va fi cu noi. ✨

Foto: June Andrei George, Unsplash

Mâinile

Corina Munteanu

Fragment dintr-un vis:

fusese o furtună și erau peste tot pomi răsturnați și animale rănite ... și am hotărât să cobor ca om din cer, de unde vedeam toate astea, ca să fac ordine.

– de unde știai că ești om? – aveam mâini și puteam să ajut.

Catedrala, de Auguste Rodin (1840–1917)
Muzeul Rodin, Paris
Foto: Daniel Stockman, Wikimedia Commons

Mâinile omului sunt cu adevărat remarcabile, capabile să îndeplinească o gamă largă de sarcini, de la cele mai banale la cele mai complexe. Dar mâinile sunt mai mult decât unelte: sunt de asemenea simboluri importante și joacă un rol semnificativ în cultura și în filosofia umană. De-a lungul istoriei, mâinile au fascinat gânditorii prin complexitatea și versatilitatea lor. Mâinile par să fie o extensie a minții și a voinței noastre, permițându-ne să interacționăm cu lumea materială într-un mod unic. Și totuși, în ciuda importanței lor evidente, ele rămân adesea invizibile, subînțelese și neapreciate.

Mâinile sunt o fereastră spre înțelegerea relației dintre minte și materie, spirit și lume, exprimând o parte din ființa interioară cu ajutorul corpului fizic. Atunci când Prometeu ne-a dăruit focul ca scânteie a inteligenței, ne-a arătat și cum să controlăm focul utilitar, iar pentru aceasta a apelat la mâini: ne-a învățat să ardem oalele de pământ, să gătim mâncarea, să potcovim caii, ne-a învățat tehnicile de creare a uneltelor și a armelor cu ajutorul focului. Astfel, odată cu nașterea conștiinței omului, s-au revelat și mâinile ca unelte ale inteligenței, prin care ea descoperă formele mediului înconjurător și care îi permit organizarea acelei părți din lume la care are acces. Înzestrați cu minte și mâini, putem interacționa conștient cu ceea ce percepem în jurul nostru, putem experimenta, înțelege și crea, putem construi.

Mâinile ne permit să ne unim cu ceilalți și să producem schimbări în lume. Suntem ființe sociale, legați unii de alții, iar majoritatea dintre noi ne asumăm în mod conștient această conviețuire de grup. Așadar, ne folosim mâinile pentru a ocroti și a consola, pentru a vindeca, pentru a-i ajuta și servi pe cei ce au nevoie.

Ceea ce deosebește omul de celelalte ființe cunoscute de pe Pământ este, pe lângă conștiința de sine, capacitatea de a ni-l imagina pe Dumnezeu. Nu întâmplător, în riturile și ceremoniile multor religii, gesturile mâinilor simbolizează conectarea cu Dumnezeu și tot ele sunt folosite pentru a binecuvânta, a vindeca și a proteja.

Mâna este ca un canal cu două sensuri: unul prin care se pot manifesta capacitățile noastre, iar celălalt prin care ceea ce facem cu mâinile se transmite minții și sufletului,

transformând și dezvoltând propria identitate. Așa cum artizanul prelucrează materia, așa și practica îl modifică pe artizan. La prima vedere ne-am aștepta ca munca manuală să antreneze și să dezvolte doar valorile vitale, cum ar fi abilitățile motorii fine și coordonarea ochi-mână, ritmul de lucru sau capacitatea de efort, dar dacă suntem atenți, ne dăm seama că lucrul cu mâinile duce la un mai bun control asupra nouă înșine, ne antrenează răbdarea și crește capacitatea de reziliență. Dovedește că putem face față provocărilor, ceea ce conduce la creșterea încrederii în propria persoană și ajută la dezvoltarea unei atitudini pozitive și a unei stări de spirit mai bune. Activitatea creativă manuală îmbunătățește concentrarea și atenția la detalii, capacitatea de organizare și adaptabilitatea la diferite situații, prin descoperirea de soluții ingenioase pentru problemele întâmpinate.

Și nu în ultimul rând, lucrurile făcute de mână au caracter. Sunt expresii ale abilităților și talentelor celor care le fac. Dacă vorbim astăzi despre artizanat, atunci ne referim la ceva ce întâlnim din ce în ce mai rar, ceva ce ne duce în trecut. Acum tehnologia produce cu ajutorul uneltelor robotizate obiecte de masă, uniforme, având ca scop final

profitul. Artizanatul în schimb, are ca finalitate bucuria exprimării și cere de la cel care îl practică cunoștințe teoretice și practice, transmise după model discipolar de la meșter la ucenic, dar și o amprentă proprie.

Chiar și în epoca tehnologiei, mâinile își păstrează capacitatea de a modela lumea și de a o îmbogăți cu amprenta unică a spiritului creator al omului. Iată câteva exerciții simple, cu ajutorul cărora putem să apreciem mai mult importanța mâinilor pentru ființa noastră interioară:

☼ să fim atenți la mâinile noastre cât mai mult în timpul zilei: să observăm cum se simt, cum se mișcă și cum interacționează cu lumea din jurul nostru.

☼ să petrecem timp în fiecare zi făcând ceva creativ cu mâinile, de la simple gesturi estetice până la desen, pictură, grădinărit sau cântat la un instrument.

☼ să ne masăm palmele, mâinile și antebrațele, lucru ce poate ajuta la conștientizarea și eliberarea tensiunii acumulate.

Mâna este prelungirea inimii care simte și a minții care gândește. Să fim deci înțelepți și responsabili, astfel încât acțiunile noastre să aducă în lume uniune între oameni, bucurie, sensibilitate, inspirație, armonie și progres.☼

Studiu asupra mâinilor,
de Leonardo da Vinci (1452-1519)
Foto: Wikimedia Commons

Mâinile primesc nou-născutul în lume, îl îngrijesc, îl leagă și îl mângâie.

Mâinile îmbracă, piaptână, fac masaj, împletesc codițe. Întorc foile cărților, colorează și plimbă de colo-colo jucăriile mici în timpul poveștilor imaginare, fac umbre pe perete.

Mâinile culeg scoici, țin buburuze în căușul lor, fac oameni de zăpadă și castele de nisip, bat mingea. Joacă „piatră, foarfece, hârtie”.

În palmă citim viitorul, iar inelarul are verigheta în grijă.

Mâinile fac instrumentele să cânte, pensulele să picteze, creioanele să scrie, acele să coasă, ciocanele să bată, mărgelile să se înșire pe ață, hârtia să se plieze. Mâinile decorează.

Mâinile vorbesc în limbajul semnelor, citesc în limbajul tactil al punctelor, exprimă cunoștința, salută, îi îmbrățișează pe cei dragi și îi bat pe umăr pe prieteni, oferă daruri.

Mâinile păstrează echilibrul atunci când mergem pe sârmă.

Mâinile fac patul, dau cu mătura, spală podelele, deschid geamurile și fac focul.

Mâinile plantează, însămânțează pământul și culeg roadele. Pregătesc hrana și o servesc.

Câteodată, mâinile se odihnesc în poală.

Symbolismul focului

Anda Nacu

Cel mai fascinant dintre cele patru elemente cunoscute omului este focul, impresionant atât prin caracterul său dual de creator-distrugător, cât și prin lipsa sa de materialitate. În mitologii, religii și simbolism este considerat superior celorlalte elemente: pământ, apă și aer și este originea sau sursa de generare din care decurg ele.

În Egipt, imaginea focului a fost piramida. În India, Agni este denumirea sanscrită pentru foc. Alchimiștii au asociat verbul „a cunoaște” cu focul, fiind în același timp o relaționare cu mintea umană. Creștinii utilizează pasărea pentru a simboliza focul, iar o virtute asociată lui este entuziasmul.

În mitologie, focul este un element primordial, la fel ca apa cu care se află într-o permanentă opoziție. Este un element complex, care a generat multe întrebări, dar și un element schimbător, având trei ipostaze complet diferite:

Focul sacru sau purificator

Această flacără are origine celestă. Este prezent în temple și are o funcție ritualică de purificare. În mitologia veșnică, Agni este zeul focului. El este veșnic tânăr pentru că renaște cu fiecare foc nou. Ca stăpân al casei, Agni alungă beznele, îndepărtează pericolele, apără de boli și de vrăji. În mitologia greco-romană, zeița Hestia/Vesta reprezintă focul din ceruri, atent păzit în temple de sacerdotese fecioare. Este focul aflat în centrul cetății sau al orașului, care asistă la viața oamenilor și le oferă un sens mai înalt, deoarece este o metaforă pentru ideea care-i unește, mai presus de diferențe. Este și focul casei, care aduce căldură, protecție și apropie familia în jurul său.

Focul uman sau al meșteșugarilor

Focul uman sau al meșteșugarilor este focul prieten omului, pe care acesta îl cunoaște și îl folosește în meșteșugurile sale. Multor zei care guvernează asupra metalurgiei sau fecundității li s-a atribuit și acest foc. Mai târziu, câțiva zei ai războiului au primit aceleași atribuții, ca niște zei ai focului. În multe mitologii, focul uman este de fapt foc sacru adus pe pământ și adaptat de oameni. Mitologia greacă are chiar o legendă legată de acest proces. Titanul Prometheus este cel ce fură focul din ceruri și îl aduce oamenilor, faptă pentru care este crunt pedepsit.

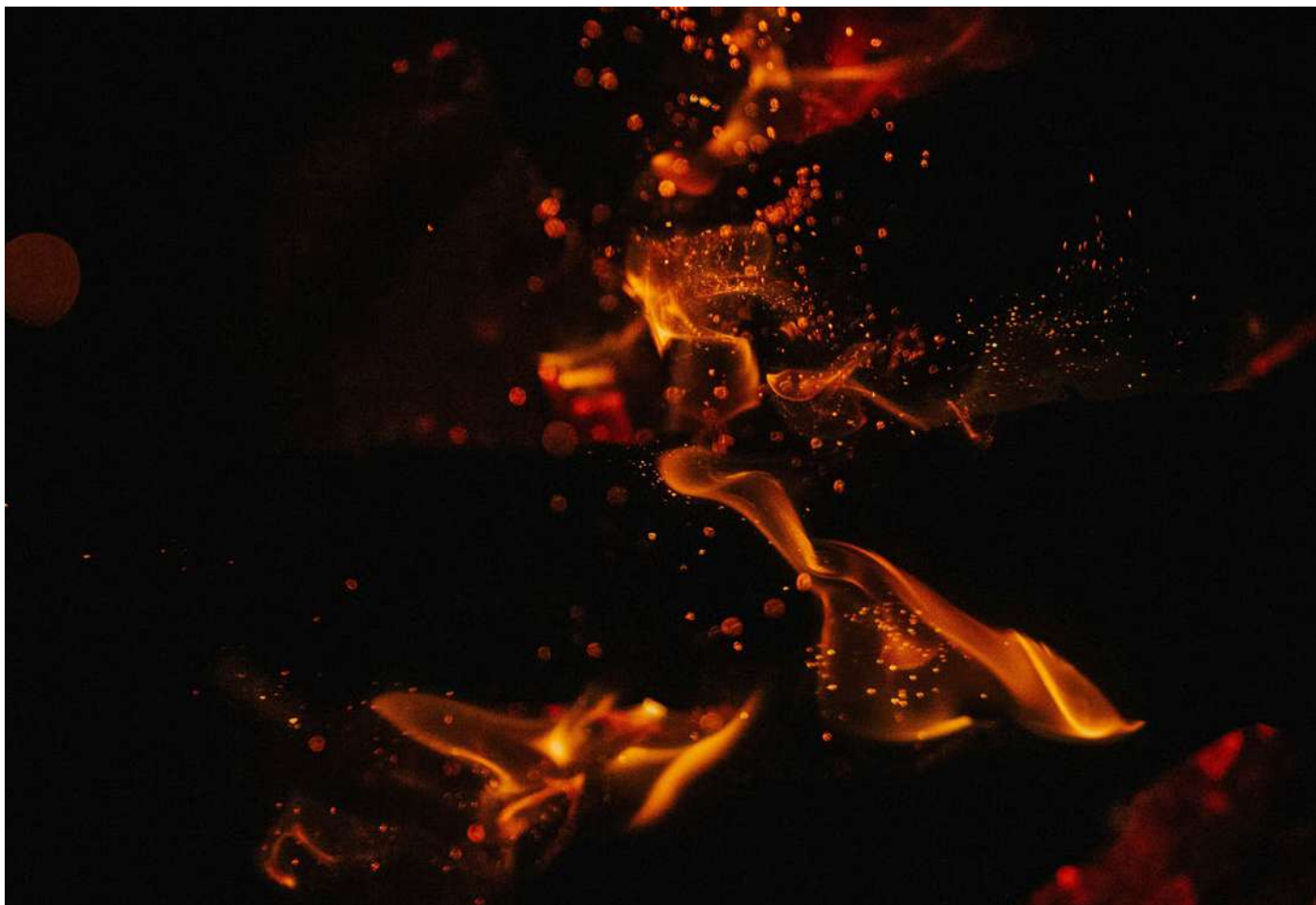

Hefaistos, zeul Focului, patronul meșteșugarilor
Foto: Wikimedia Commons

Șiretul Prometheus le fură zeilor focul din cer ascunzându-l într-o tulpină de soc. Întrucât Zeus se hotărăște să-i pedepsească, atât pe oameni, cât și pe protectorul lor, Prometheus este pus în lanțuri și un vultur îi va devora zilnic ficatul nemuritor care se va reface noaptea. Într-o zi el va fi eliberat de Herakles, adică de omul care reușește să își stăpânească și să își utilizeze capacitatea de creație în mod benefic și eficient.

Mitologia lui Hefaistos concentrează izvorul unei forțe magice asemănătoare „secretelor meseriei” metalurgiștilor, fierarilor, meșteșugarilor. Dar toate tehnicile își au izvorul și sprijinul în „stăpânirea focului”, prestigiu împărtășit de șamani și magicieni, înainte de a deveni secretul olarilor și fierarilor. Altfel spus, focul uman este capacitatea omului de a materializa idei în planul concret.

Fascinația focului

Foto: Ben Moreland, Unsplash

Focul distrugător

Focul demonic sau focul mistuitor pune în evidență proprietatea focului de a arde, de a distruge. Este un element malefic al naturii. De multe ori Infernul sau Lumea morților sunt văzute ca spații ale acestui foc. Și ipostaza de foc distrugător are o valență constructivă, cea a procesului necesar de regenerare, de purificare.

Nenumărate rituri de purificare prin foc, în general rituri de tranziție, sunt caracteristice pentru culturile agrare. Într-adevăr, ele simbolizează incendierea ogoarelor care, după aceea, se împodobesc cu o haină verde de natură vie.

În „Dicționar de mitologie generală”, autorul Victor Kernbach definește focul ca „element principal în mitologiile lumii, considerat cauză și motor al vieții, dar și distrugător sau purificator al ei; venerat adesea ca zeu important, reprezenta personificarea focului solar și focului atmosferic (fulgerul), de asemenea a focului astral și focului lăuntric al organismului, dar mai ales al focului viu, văzut în dublă ipostază de prieten și dușman al omului”.

Focul a fost mereu o parte foarte importantă din istoria civilizației și a credințelor religioase. În mentalitatea tradițională, focul este simbolul vieții. Este asociat cu sângele, care este purtătorul forței vitale a ființei umane, dar și cu sentimentele umane ce încep cu emoția de furie și se termină în dragoste. În folclor, focul este comparat cu dorul și chinul mistuitor al iubirii.

La poporul român, focul este identificat și cu vatra casei care, la rândul ei, este un simbol al tradiției, al dragostei și al statorniciei. Prin prezența ei în casă, vatra este martorul tăcut al vieții de zi cu zi și părtășă la cele mai importante evenimente din familie: adunarea în jurul mesei, rugăciuni, sărbători, naștere, botez, căsătorie, moarte. Se consideră că vatra este sufletul și păzitorul casei: ea încălzește și luminează, aici se pregătește hrana pentru întreaga familie, simbolizează belșug și bunăstare și de aceea, atunci când se dărâmă o casă, cuptorul sau vatra nu trebuie atinse.

Din toate cele de mai sus deducem că focul este un element misterios, puternic, benefic, cu mult mai multe valențe care invită la a domoli curiozitatea stărnită de unduirile și jocurile lui, care stimulează creativitatea, imaginația și interiorizarea ființei umane, care cheamă la speranță deoarece aduce lumină și căldură. ♪

Bibliografie

- [1] CHEVALIER, Jean; GHEERBRANT, Alain — *Dicționar de simboluri*, Volumul II (E-O), Editura Artemis, București, 1995, p. 64.
- [2] KERNBACH, Victor — *Dicționar de mitologie generală*, Editura Albatros, București, 2004, p. 189.
- [3] [https://ro.wikipedia.org/wiki/Foc_\(mitologie\)](https://ro.wikipedia.org/wiki/Foc_(mitologie))
- [4] <https://libertatea.rs/simbolul-si-semnificatia-focului/>

Lumea feerică a recifelor de corali

Alexandra Stancu

Corali

Foto: Alexandra Stancu

De fiecare dată când avem ocazia să înotăm în mare sau în ocean, simțim cum ne încărcăm cu energie, ne purificăm corpul și mintea și experimentăm un sentiment greu de explicat în cuvinte. Oceanul, marea, apa în general, sunt simboluri pentru Viață – matricea primordială care a făcut posibilă crearea tuturor formelor vii.

Poate că de multe ori uităm cât de importante sunt aceste vaste întinderi de apă: oceanele lumii ocupă peste 70% din suprafața planetei noastre și sunt precum plămâniile acesteia, întrucât generează jumătate din oxigenul de care avem nevoie și absorb un sfert din emisiile de dioxid de carbon pe care le producem.

În ultimul secol s-au descoperit o multitudine de noi vietăți marine, iar explorarea lumii subacvatice ne-a ajutat să cunoaștem lumea feerică ce se „ascunde” în adâncurile ei și ne-a permis să înțelegem mai bine armonia celui mai fascinant ecosistem marin – **reciful de corali**.

Dar ce sunt corali? La prima vedere am putea crede că sunt niște plante, datorită formelor lor ancorate pe fundul mării. Sau ne-am putea gândi că aparțin regnului mineral, datorită structurii din calciu pe care o construiesc. Însă corali aparțin regnului animal. Mai exact, sunt colonii de polipi care acționează ca un singur organism. Ei trăiesc în simbioză cu un tip de alge numite *zooxanthellae*, care

prin fotosinteză, oferă coralilor peste 90% din necesarul de hrană și le dau variatele și vibrantele lor culori.

Există peste 6.000 de specii de corali cu forme diverse, la care se adaugă alte mii de viețuitoare marine care găsesc la ei adăpost și hrană, ceea ce face ca recifele de corali să fie peisaje cu o frumusețe unică. Dacă am putea să le explorăm și noi, primul lucru care ne-ar uimi ar fi diversitatea formelor: unii au o structură ramificată asemănătoare crengilor de copaci, alții au o formă rotundă sau alungită. Apoi, ne-ar atrage spectaculoasele lor culori: roșu, albastru, mov, verde sau chiar pigmenți fosforescenți – un adevărat univers multicolor. Totodată, ne-ar surprinde permanenta senzație de mișcare: mii de ființe, multe pe care le-am vedea pentru prima oară, ar roi în jurul nostru. Unele dintre acestea ar fi curioase și s-ar apropia, altele și-ar vedea nestingherite de drumul lor.

Recifele de corali, deși reprezintă doar 0.1% din suprafața oceanelor, adăpostesc 25% din totalul vietăților marine, importanța lor fiind vitală pentru întregul ecosistem marin. Mai mult, ele protejează coastele de furtuni și previn eroziunea țărmurilor.

Însă recifele de corali sunt amenințate cu dispariția. Se estimează că din 1950 au dispărut mai mult de jumătate dintre ele, iar până în anul 2100 vor dispărea cu totul dacă

nu vom reuși să limităm impactul activităților umane asupra mediului înconjurător. Principalii factori care duc la dispariția lor sunt creșterea temperaturii oceanelor și acidificarea acestora, ca urmare a creșterii alarmante a dioxidului de carbon din atmosferă. Coralilor le este din ce în ce mai greu să își construiască structura de calciu într-un mediu acid, iar temperaturile ridicate determină algele de pe suprafața lor să secrete o substanță care îi irită, astfel încât aceștia încep să le respingă, rămânând așadar fără nutrienții necesari. Coralii se degradează apoi și se albesc.

O altă mare problemă care afectează viața marină este cantitatea enormă de plastic care se regăsește deja în oceane, la care se adaugă alte aproximativ 8 milioane de tone în fiecare an¹. Aceste deșeuri de plastic provin în principal din râuri, iar odată ajunse în ocean, lumina solară și valurile le vor descompune în bucăți minuscule (microplastic) pe care, atât coralii cât și peștii le confundă cu hrana lor, ceea ce afectează întregul ecosistem marin.

Astfel de informații ne sunt astăzi la îndemână: vedem adesea imagini dezolante cu mii de corali degradați, cu animale marine blocate în obiecte de plastic sau cu kilometri întregi de deșeuri care plutesc pe suprafața

¹ Se estimează că până în 2050 va fi mai mult plastic decât pești în oceanele lumii.

Acvariu

Foto: Alexandra Stancu

Viciul constă în
îndepărtarea lucrurilor
de natura lor, a cărei
perfectiune constă în
Unitate.

— Giordano Bruno

Pro
Terra

Pro
Terra

Stea de mare
Foto: Alexandra Stancu

oceanului. Profesoara D. S. Guzmán ne spune că de multe ori *privim, dar nu vedem*². Ne-am obișnuit cumva cu toate aceste informații alarmante și nu mai reacționăm, crezând că suntem prea mici ca să putem face ceva. Însă, poate o parte din soluție vine și de la nivel individual: fiecare dintre noi poate să-și reducă propria amprentă de carbon și să limiteze cantitatea de plastic pe care o folosește.

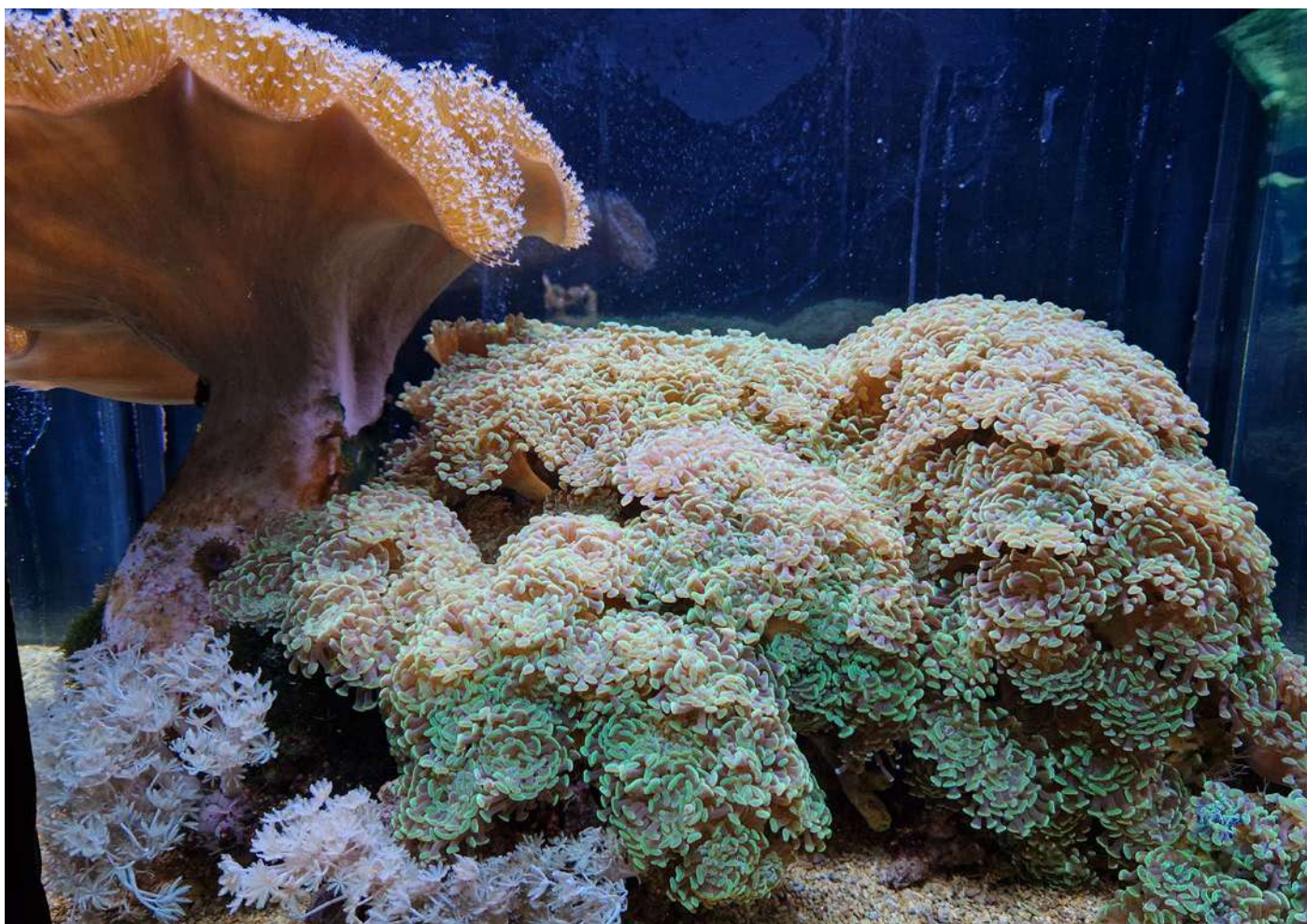
Așa, adunând din ce în ce mai multe acțiuni individuale, începe și schimbarea la nivel colectiv. Pentru că este esențial să găsim soluții pentru protejarea și conservarea recifelor de corali. Este responsabilitatea generației noastre să se asigure că acestea vor continua să joace rolul lor vital pentru susținerea sănătății planetei și bineînțeles, pentru sănătatea noastră. Le datorăm acest lucru viitoarelor generații, ca și ele să se poată bucura de splendoarea recifelor de corali – adevărate minunii ale Naturii. ♻️

2 Revista Noua Acropolă nr 10, iunie 2023

Bibliografie

- [1] <https://www.unep.org/resources/status-coral-reefs-world-2020>
- [2] [The ocean – the world's greatest ally against climate change | United Nations](#)

Coral
Foto: Alexandra Stancu

Symbolismul penei

Mara Pilat

Foto: Wolfgang Hasselmann, Unsplash

Penele permit păsărilor să zboare nestingherite în înaltul văzduhului. Putem spune astfel, că penele reprezintă forța ascensională care realizează legătura dintre cer și pământ. Din acest motiv, ele sunt folosite ca un simbol pentru înălțarea spirituală.

Pana are atribute pozitive, dar cu valențe ușor diferite în funcție de contextul geografic și temporal.

În tradiția popoarelor amerindiene, pana este adesea folosită ca podoabă, deoarece se consideră că transferă atributele păsării către purtător. O calotă de război, împodobită cu pene, înzestrea purtătorul cu virtuțile și puterile spirituale ale acelor creaturi înaripate. Pentru căpeteniile amerindiene, fiecare pană din bereta de război simbolizează un merit anume dobândit în luptă.

În șamanism, pana este legată de ritualurile ascensiunii cerești, facilitând clarviziunea și divinația.

În Egiptul Antic, pana era imaginea Justiției. Asociată cu zeița Maat, era simbolul dreptății și al ordinii cosmice. În cadrul Judecății de Apoi, inima defunctului era pusă în balanță cu pana zeiței Maat. Dacă cele două erau în echilibru, sufletul omului ajungea în Amenti, tărâmul ființelor nobile. Dacă inima era mai grea, însemna că era împovărată de greșeli, iar omul suferea consecințele faptelor sale.

În timpurile moderne, pana simbolizează puterea spirituală. Coroana de pene cu care se împodobesc regii amintește de cununa razelor solare, întruchipând puterea divină. În mod similar, pana care se înalță deasupra baldachinelor suveranilor și ale papilor, la cele patru colțuri și în prelungirea stâlpilor, reprezintă autoritatea Cerului, răspândită în cele patru colțuri ale Pământului. Această autoritate implică datoria înfăptuirii justiției.

Ca instrument de scris, pana evocă puterea de a plămui, de a aduce în lumea concretă revelațiile divine.

Năzuința uniunii dintre Cer și Pământ s-a exprimat diferit de-a lungul timpului, dar pana apare ca un simbol universal pentru această aspirație. ♡

Bibliografie

- [1] ADKINSON, Robert — *Simboluri sacre*, trad. de Oana Zamfirache, Editura Art, București, 2012
- [2] CARRILLO DE ALBORNOZ, M.A.; FERNÁNDEZ, M.A. — *Simbolismo de... la pluma*, 25.01.2019, <https://biblioteca.acropolis.org/simbolismo-de-la-pluma/>, accesat în data de 05.01.2023, ora 17:33.
- [3] CHEVALIER, Jean; GHEERBRANT, Alain — *Dicționar de simboluri*, Volumul III (P-Z), Editura Artemis, București, 1995.

Despre Aidos și Philanthropia

Paula Dron

*„Cuvintele și ele ne prind bine.
Dau glas unui gând ce cutreieră
globul cât ai bate din palme”
(Antigona, după Sofocle, 332–370)*

Priam rugându-l pe Achile pentru corpul lui Hector, de Bertel Thorvaldsen
Foto: Jakob Faurvig, Muzeul Thorvaldsens, Copenhaga, Danemarca

Ne aflăm probabil, ca umanitate, într-un punct în parcursul nostru în care căutam mai acut definiția unui sens și semnalăm numeroasele conflicte care par că se înțețesc de la o zi la alta. Izolarea și divizarea între *semeni* par mai frecvente astăzi decât au fost ieri. Acest cuvânt – „seamnă” – indică ceva din start: că noi ne „a-semănăm”, și nu doar cu familia noastră, ci suntem „a-semănători” chiar la nivel de umanitate. Iar cel mai bine au intuit și au pus în acțiune această idee grecii din Antichitate, reușind să construiască pe acest deziderat o civilizație a cărei bogată moștenire este prezentă încă și astăzi. Etimologia este grăitoare și reprezintă punctul nostru de interes și de început pentru rândurile care urmează, acceptând invitația din titlu.

Termenul de *Aidos* din greaca veche se presupune că și-ar avea rădăcinile în familia de limbi indo-europene, cu legături către cuvintele din sanscrită „*éti*” sau „*íditi*” (*rușine* sau *a fi reverențios, respect*). La fel ca multe alte concepte vechi grecești, are o amplitudine caleidoscopică de sensuri, toate conținute în acest singular cuvânt. Poate însemna atât *rușine, pudoare, modestie, umilitate, moderație, dignitate, sobrietate, prudență*, cât și *respect, reverență, venerație, simț al onoarei*.¹ Termenul și ideea apar în zorii epocii grecești arhaice, aproximativ sec VIII î.Hr., în poemele ce compun cele mai vechi opere literare aparținând universului grec: „Teogonia” lui Hesiod și „Iliada” și „Odiseea” ale lui Homer. În „Munci și zile”, Hesiod alături de *Nemesis*, zeița cu aspect ambivalent, lui *Aidos*, ca rușinea personificată și ca o forță trimisă oamenilor pentru a-i proteja de pulsuni nechibzuite. În acest context, *Nemesis*, fiica Noptii (*Nyx*), este portretizată ca un agent ce echilibrează balanța justiției, pedepsește, adică le dă ce li

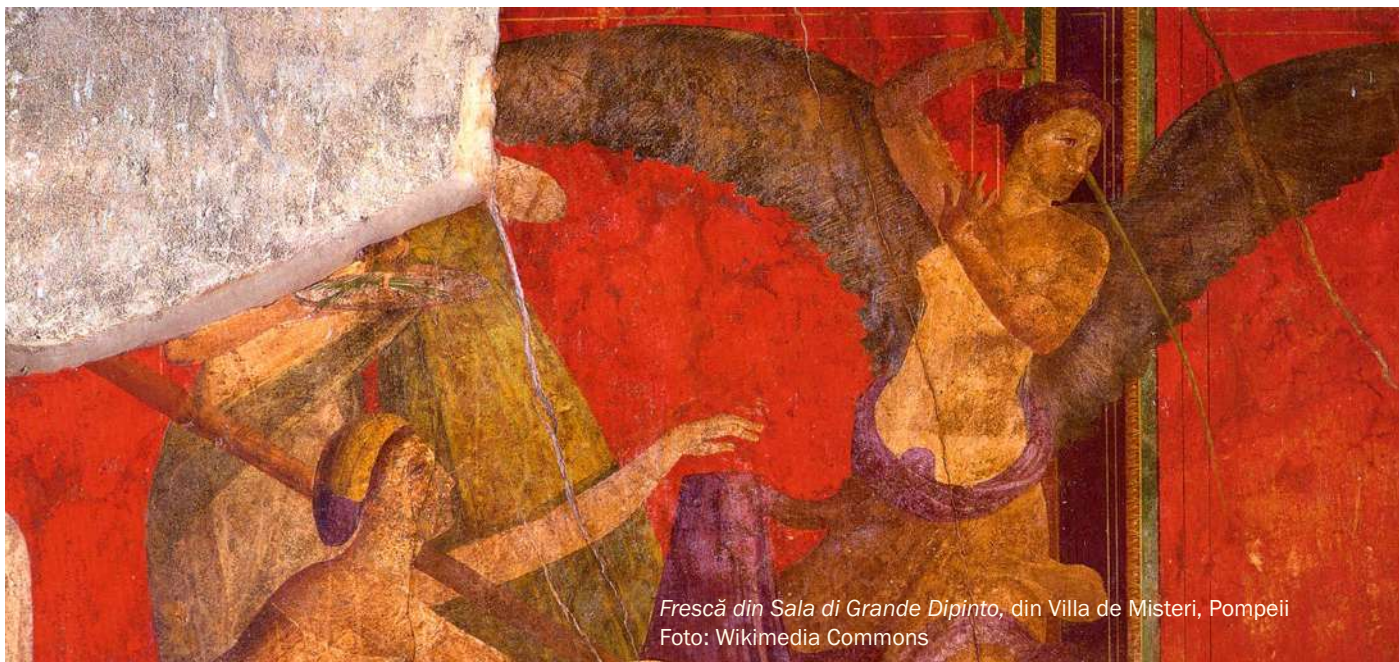
se cuvine celor care cad în *hybris* sau în aroganță, mândrie excesivă. *Aidos* însoțește majoritatea poemului „Iliada”, sub umbrela numeroaselor nuanțe lingvistice pe care le posedă, fiind un sentiment în mare parte social. În cântul VI, 92, grecii întâmpină provocarea lui Hector la luptă cu reacția: „*Teamă le-a fost a primi, rușine a-i respinge chemarea. (...) Vai ce rușine va fi, ce mare, cumplită rușine*”, aici accentul fiind pus mai degrabă pe percepția societății, raportată la ce decizie vor lua. Cu aceeași frecvență, *aidos* apare în pereche alături de *nemesis*, ca de exemplu în: „*Fiecare dintre voi aveți aidos și nemesis în suflet*” (Iliada 13, 115). *Nemesis* este văzută ca o consecință ce apare în urma unei acțiuni fără *aidos* (fără rușine, moderație), o reacție ce determină dispreț, malițiozitate, indignare sau furie, în funcție de context. Perechea *aidos/nemesis* este percepută aici ca o monedă cu două fețe: avem în suflet și modestie (cu sens de *măsură*), dar și contrapartea ei, ca o consecință a nemăsurii, acele pulsuni care ne orbesc. Două personaje care pot întrupa acest duo între măsură și nemăsură, între modestie și orgoliu fără limite (*hybris*), între *aidos* și *nemesis*, sunt Ahile și Priam. Spre finalul Iliadei, Ahile, marele erou grec, în oarba lui furie de a răzbuna moartea prietenului său Patrocle, îl va ucide pe Hector într-o confruntare cu o violență atât de mare, încât chiar și zeii sunt scandalizați. Ulterior, bătrânul rege Priam al Troiei, tatăl lui Hector, dorind să recupereze corpul neînsuflit al fiului său pentru ritualul funerar (deosebit de important la greci), va veni la Ahile cu multă modestie și umilință, și îi va implora clemența.

Aidos este ulterior prezent atât la Platon (printre altele, în dialogurile „Protagoras”, „Menon”, „Euthyphron”), cât și la Aristotel (mai ales în tratatul „Etica Nicomahică”),

1 Liddell & Scott, *A Greek-English Lexicon*, Editura Clarendon Press, Oxford, 1940, accesat 20.11.2023, la 19.46

2 *Iliada*, de Homer – trad. George Murnu, Editura Univers, București, 1985.

Frescă din Sala di Grande Dipinto, din Villa de Misteri, Pompeii
Foto: Wikimedia Commons

în legătură cu virtutea și cu un comportament etic. Este văzut ca un element cheie, ce împiedică individul să acționeze în vreo manieră injustă, ce i-ar atrage dizgrația. Și mai mult decât atât, este esențial pentru dezvoltarea unui caracter virtuos, *aidos* acționând ca o punte de mijloc ce previne excesele, în special pe acelea raportate la ceilalți. Acest aspect, ce implică o formă de considerație, de respect pentru un alt om, contribuie la rândul său la armonia la nivel de comunitate, de cetate, de țară și de lume.

În tratatul său, Aristotel împletește această virtute, *aidos*, în aceeași cunună cu generozitatea – o poartă potrivită pentru a introduce cel de-al doilea concept, și anume **Philanthropia**.

Își are originea în două cuvinte grecești: *philo* „dragoste” și *anthropos* „ce ține de om”, deci înseamnă *dragoste pentru om, umanitate, benevolentă, bunăvoință*. S-a păstrat aproape în aceeași formă din greaca veche, și nu doar în limba română (*filantropie*), ci și în aproape toate limbile țărilor din spațiul Europei, subliniind și mai mult faptul că în ciuda diferențelor culturale care ne separă, există o idee care ne unește.

Ambele concepte discutate în acest articol se îmbină armonios mai ales la stoici, fiind în concordanță cu idealul stoic de a trăi în acord cu natura, virtutea și rațiunea. Pentru *aidos*, accentul este mutat pe caracterul etic pe care îl insuflă atitudinea de modestie, de respect. Epictet sublinia importanța acestei virtuți în relație cu acțiunile și alegerile noastre, asemeni unei busole interioare ce ne ghidează comportamentul, pentru a fi în consonanță cu principiile morale. Iar *philanthropia*, această atitudine de iubire și de compasiune față de oameni, este și ea întărită de ideile stoice ale omului cosmopolit (cu toții suntem cetățeni ai Universului) și a importanței benevolenței față de ceilalți. Seneca elaborează pe acest subiect, mai ales în tratatul „Despre Binefaceri”: „Acesta este semnul unui spirit mare și bun: să urmărească nu rodul binefacerilor sale, ci chiar

binefacerile și să caute în continuare un om bun, chiar și după ce i-a găsit pe cei răi.” Deci, *philanthropia* înseamnă a gândi și a acționa cu bunăvoință, înțelegere, empatie, în spiritul unei rațiuni comune, care ne unește pe toți.

La mai mult de 2000 de ani distanță, aceste idei, pe care vechea civilizație greacă le-a imprimat în opera ce le-a clădit societatea, transcend timpul și rămân la fel de valabile: excesul în orice formă ne face să ne uităm locul în *kósmos*, ne face predispuși haosului și în ultimă instanță ne erodează umanitatea. Toate acestea reflectă înțelegerea greacă asupra importanței echilibrului, modestiei și a respectului, prin care țesem o societate mai bună și, în definitiv, un caracter mai bun al omului. Construind pe acestea, considerația și grija față de cei din jurul nostru și față de umanitate în general, întregesc peisajul sub umbrela lor. Facem cu toții parte dintr-un Tot, legați unii de alții prin fire invizibile, dar perceptibile. Avem în noi resorturile pentru a acționa just, în spiritul multiplelor lucruri care ne unesc, în spiritul lui *Aidos* și al *Philanthropiei* și a celor lăsate de Antichitate ca moștenire:

„Învățătura ne-aduce dumirire. Dar iscusința omenească două tăișuri are: să uneltească într-ale răului; să trudească-n numele binelui. Neclintiți să ținem de legile cioplite de veacuri întregi, iar jurămintele solemne să ne fie: așa cetatea va dăinui. Și de cumva de-a-ndoaselea vom face – astfel vom doborî-o.” (Antigona, după Sofocle, 332–370)

3 Nigel Spivey, *Civilizația clasică, o istorie în zece capitale*, trad. Cosmin Nedelcu, pag. 7, Ed. Litera, București, 2022. Ibidem copertă.

Bibliografie

- [1] CAIRNS, Douglas L. — *Aidos, The Psychology and Ethics of Honour and Shame in Ancient Greek Literature*, Editura Clarendon Press, Oxford, 1993
- [2] DODDS, E. R. — *The Greeks and the Irrational*, Editura University of California Press, Berkeley, 1966
- [3] ARISTOTEL — *Etica Nicomahică*, trad. Stella Petecel, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1988.

Democrit *Corina Munteanu*

Foto: NEOM, Unsplash

Democrit (460–370 î.Hr.) este unul dintre cei mai importanți filosofi presocratici, care a studiat și dezvoltat teme despre Univers, științele naturii, morală și societatea umană. Dar el este amintit în primul rând astăzi pentru teoria sa despre Univers, conform căreia toată materia este compusă din unități invizibile și indivizibile numite atomi, infiniți ca număr și formă. Atomii lui Democrit sunt indestructibili și se mișcă prin vid – spațiul gol dintre ei. De asemenea, atomii sunt în continuă mișcare și interacțiunile dintre ei dau naștere tuturor fenomenelor pe care le observăm în lume. Teoria atomică a lui Democrit a fost respinsă de majoritatea contemporanilor săi, inclusiv de Aristotel, dar cu toate acestea, a fost redescoperită în timpul Renașterii și, în cele din urmă, a devenit fundamentul chimiei și fizicii moderne. Democrit era cunoscut și pentru dispoziția sa veselă și a fost adesea numit „filosoful care râde”. El credea că fericirea este scopul final al vieții și că poate fi atinsă prin cultivarea înțelepciunii și a virtuții.

Iată câteva dintre ideile principale ale lui Democrit:

Principiile tuturor lucrurilor sunt atomii și vidul. Orice altceva ni se pare numai că există.

Calitățile lucrurilor există numai prin convenție.

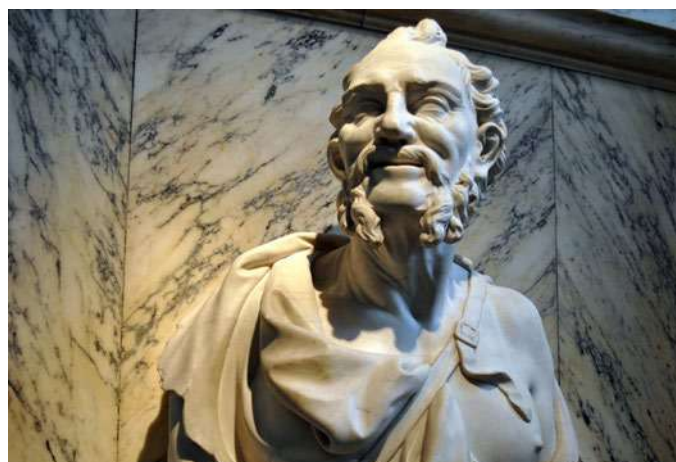
Lumile sunt infinite la număr.

Nimic nu se naște din ceea ce nu este, nici nu pierе în neființă.

Toate lucrurile compuse iau naștere printr-un vârtej: focul, aerul, apa, pământul, care sunt conglomerări de anumiți atomi, neschimbători și nealterabili.

Toate au loc prin necesitate, vârtejul fiind cauza creării lucrurilor, adică necesitatea.

Soarele și luna sunt compuse din astfel de corpusculi netezi și rotunzi (atomii), iar sufletul de asemenea. §

Bustul lui Democrit, Muzeul Victoria și Albert, Londra
Foto: Afshin Darian, Wikimedia Commons

Bibliografie

- [1] Diogene Laertios — *Despre viețile și doctrinele filosofilor*, Ed. Paideia, București, 1998.

Noua Acropolă

Acțiuni

Mihaela Brătuianu

Acțiune umanitară în Constanța

Luni 18 decembrie 2023 voluntarii Noua Acropolă Constanța au mers la Școala Generală din satul Făurei (județul Constanța) cu rechizite, îmbrăcăminte, încălțăminte și jucării pentru elevii școlii.

Acțiunea a avut ca obiectiv prevenirea abandonului școlar în sezonul rece.

Voluntarii au fost întâmpinați cu multă căldură și recunoștință.

Acropolitani constănțeni își propun să continue sprijinirea comunității locale și în 2024.

Sărbători și colinde alături de prieteni noi – Timișoara

În ultimele săptămâni ale anului 2023, voluntarii acropolitani din Timișoara au sădit semințele unei prietenii ce se anunță a fi una frumoasă și de lungă durată. Împreună cu beneficiarii Centrului pentru persoane fără adăpost „Sf. Francisc”, am intrat în atmosfera sărbătorilor de iarnă, pregătind un cor inimos de colindători.

Deși începutul a fost unul cu emoții pentru toată lumea, versurile și magia colindelor tradiționale românești ne-au unit într-un singur glas. O primă vizită ne-a fost suficientă pentru a prinde drag unii de alții și, încurajați de reușita cântecelor noastre, am stabilit împreună un program de repetiții pentru luna decembrie.

Am profitat de această ocazie pentru a ne cunoaște mai bine și a înțelege cum putem oferi un ajutor imediat celor care, noapte de noapte, se adună la „Sf. Francisc”. Astfel, am pus mână de la mână pentru a strânge fondurile necesare achiziționării de șosete, lenjerie și dulciuri, pentru toți cei 80 de beneficiari ai centrului.

Punctul culminant al acțiunii noastre a fost vizita corului proaspăt înființat făcută bunicilor de la Centrul de zi „Sf. Arh. Mihail și Gavril”. Colindul nostru, acompaniat de cadouri de turtă dulce, a fost bine primit, vârstnicii întâmpinându-ne cu foarte multă căldură și cu mare bucurie, fiind vizibil emoționați de atmosfera de sărbătoare creată.

Într-o vizită ulterioară la prietenii noștri de la Centrul „Sf. Francisc” le-am oferit cadouri, am povestit cu ei și am evocat fiecare în parte, o virtute și un gând filosofic înălțător pentru 2024.

Pentru noi, membrii Noua Acropolă din Timișoara care am participat la această frumoasă poveste, cadourile lui Moș Crăciun au sosit cu câteva zile mai devreme. Nu au fost acele daruri care se pot așeza sub brad, însă ni s-a oferit, fiecăruia, sentimentul acela curat și inconfundabil de recunoștință și prietenie, din partea grupurilor de persoane cu risc de excluziune socială. Să ne revedem cu bine și în 2024!

Despre simbolismul focului. Atelier de realizat lumânări la Oradea

Sâmbătă, 16 decembrie, la sediul Asociației Noua Acropolă din Oradea, s-a desfășurat o întâlnire dedicată simbolismului focului, luminii și lumânărilor. Au fost prezentate ideile despre foc, zeii asociați acestui simbol în câteva culturi și simbolismul lumânărilor în creștinism. La final, fiecare participant a realizat propria lumânare parfumată.

„Micul Prinț” la Centrul de Plasament „Pinocchio” din București

Duminică, 10 decembrie, câțiva membrii din Asociația Culturală Noua Acropolă București au fost la Centrul de Plasament Pinocchio din București unde au susținut o reprezentație cu piesa „Micul Prinț” după Antoine de Saint-Exupéry. Dincolo de frumusețea poveștii s-au desprins și câteva învățături de viață despre importanța prieteniei, despre semnificația riturilor, despre responsabilitate și despre inocența copiilor care le amintesc celor mari că „limpede nu poți vedea decât cu inima”.

Membrii acropolitani au colindat apoi împreună cu copiii, au jucat mimă și l-au ajutat pe Moș Crăciun să trimită câteva daruri celor mici.

Decembrie este luna cadourilor, iar pentru noi cadoul au fost mulți prieteni noi la care ne vom întoarce cu bucurie!

Noua Acropolă Cluj-Napoca la târgurile de cadouri de Crăciun

În luna decembrie acropolitani clujeni au fost în mijlocul comunității. Au participat la două târguri de cadouri cu ocazia sărbătorilor de iarnă

care au avut loc la Casino-Centrul de Cultură Urbană. Primul a fost „DAR din DAR”, târgul de Crăciun al ONG-urilor și întreprinderilor sociale din Cluj, unde copiii au descoperit frumusețea picturii pe basoreliefuluri, iar al doilea a fost „Târgul de Crăciun cu daruri alese” în cadrul căruia publicul larg a admirat și achiziționat basoreliefuluri realizate de membrii noștri.

A fost o lună dedicată artei și bucuriei de a fi împreună, de a cunoaște oameni noi și de a fi alături de alte organizații și asociații care încearcă să aducă noi perspective asupra frumosului și a lucrurilor autentice. ♡

Conferințe, dialoguri, evenimente

Cluj-Napoca

Dialoguri filosofice

7 aprilie, ora 16:00 – *Muncile lui Hercule*. Cafenea Filosofică cu vizionare de film. Noua Acropolă Cluj-Napoca, strada Horea, nr.10, interfon nr.9

14 aprilie, ora 11:00 – *Ce învățăm de la minerale?* Noua Acropolă Cluj-Napoca, strada Horea, nr. 10, interfon 9

20 aprilie, ora 11:00 – *Ce învățăm de la plante?* Noua Acropolă Cluj-Napoca, strada Horea, nr. 10, interfon 9

22 aprilie, ora 18:30 – *Ce învățăm de la animale?* Noua Acropolă Cluj-Napoca, strada Horea, nr. 10, interfon 9

Evenimente

13 aprilie – Acțiune de plantare: *Ce învățăm de la Natură?*

24–28 aprilie – Participare la Târgul de Carte Gaudeamus Cluj-Napoca

București

Conferințe

6 aprilie, ora 16:00 – *Prietenia filosofică*. Prezintă Mircea Drăgan. Noua Acropolă București, str. Atanasie Demostene nr. 7

13 aprilie, ora 16:00 – *Arhitectura sacră în Egiptul Antic. Templul egiptean*. Noua Acropolă București, str. Atanasie Demostene nr. 7

30 aprilie, ora 17:30 – *Egiptul Antic – simboluri și mituri*. Prezintă Sorin Iancso. Biblioteca Metropolitană București, str. Tache Ionescu nr. 4

28 mai, ora 17:30 – *Simbolismul culorilor*. Prezintă Anca Păunescu. Biblioteca Metropolitană București, str. Tache Ionescu nr. 4

25 iunie, ora 17:30 – *Simfonie în cheia carbonului*. Prezintă Carmen Chifriuc. Biblioteca Metropolitană București, str. Tache Ionescu nr. 4

Evenimente

13 aprilie, ora 10:00 – *Să facem cunoștință cu plantele!* Plimbare în Grădina Botanică din București. Prezintă Mihaela Brătuianu.

14 aprilie – Grădina Botanică București: *Istoria geologică a Pământului*. Prezintă Prof. Mihai Ducea, profesor de geologie la Universitatea din Arizona și cercetător la Universitatea București.

Constanța

Conferințe

- 17 martie, ora 11:00 – *Interpretarea simbolică a primăverii*. Muzeul de Istorie Națională și Arheologie Constanța, Piața Ovidiu nr.12
- 14 aprilie, ora 11:00 – *Înțelepciunea arabă*. Muzeul de Istorie Națională și Arheologie Constanța, Piața Ovidiu nr.12
- 12 mai, ora 11:00 – *Socrate, filosoful în cetate*. Muzeul de Istorie Națională și Arheologie Constanța, Piața Ovidiu nr.12
- 09 iunie, ora 11:00 – *Odiseea – întoarcerea acasă*. Noua Acropolă Constanța, str. General Manu nr.24
- 07 iulie, ora 11:00 – *Semnele viitorului*. Noua Acropolă Constanța, str. General Manu nr.24

Dialoguri filosofice

- 30 martie, ora 17:00 – *Phaidon, despre suflet*. Noua Acropolă Constanța, str. General Manu nr.24
- 20 aprilie, ora 17:00 – *Symposium, despre iubire*. Noua Acropolă Constanța, str. General Manu nr.24

Evenimente

- 13 aprilie, ora 7:30 – *Acțiune ecologică de plantare* (cu ocazia Zilei Pământului) alături de plantaminromania.ro, Cumpăna, Constanța
- 21 aprilie, ora 10:00, Acțiune ecologică: *Ecologizarea siturilor arheologice din Constanța* (cu ocazia Zilei Pământului). Muzeul de Istorie Națională și Arheologie Constanța, Piața Ovidiu nr.12

Iași

Conferințe

- 13 aprilie – *Idealul omului nobil, după Confucius*. Prezintă Dan Carp
- 11 mai – *Parsifal – Arhetipul cavalerului*. Prezintă Marius Andro
- 15 iunie – *Cum ne poate inspira azi munca artistului din Cultura Cucuteni?* Prezintă Alina Ștefan

Oradea

Conferințe

- 25 martie – *Despre adevăratele binefaceri, după Seneca*.
- 16 aprilie – *Bhagavad-Gită, despre căutarea libertății*.
- 14 mai – *Despre fericire, după Aristotel*.
- 3 iunie – *Ziua Artei: Interpretarea simbolică a Primăverii lui Botticelli*.

Timișoara

Conferințe

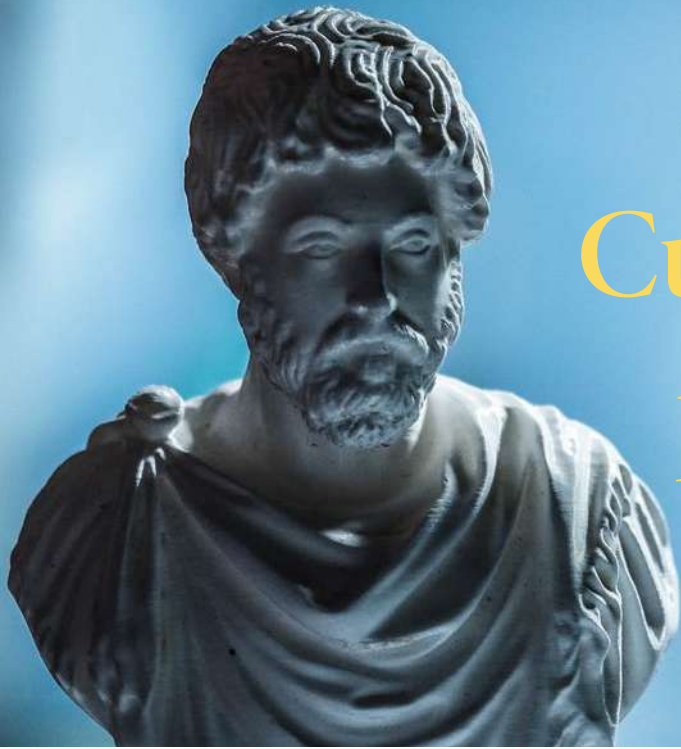
- 23 aprilie, ora 19:00 – *Omul urban și Natura*. Timișoara, str. Gh. Lazăr, nr. 5, et. 2, tel. +40 726 213 588
- 24 aprilie, ora 19:00 – *Omul urban și Natura*. Arad, tel. +40 726 213 588

Evenimente

- 20 aprilie, ora 13:00 – *Împrietenește-te cu Natura*: tur ghidat în Parcul Botanic din oraș.

Curs de filosofie pentru viață

Marcus Aurelius

Foto: Michal Renčo, Pixabay

Fiecare dintre noi are momente în care se întreabă: **Care este sensul vieții mele? Pentru ce m-am născut? Ce pot să fac mai bun în această viață? Viața mea se petrece doar în exterior sau pot avea și o viață interioară? Ce experiențe îmi îmbogățesc viața și mă fac fericit? Pot învăța ceva din momentele de suferință?**

Cursul de filosofie pentru viață este o oportunitate de a ne descoperi pe noi înșine și lumea din jur cu ajutorul ideilor filosofiei antice Occidentale și a tradiției vechi Orientale. Învățăturile pot deveni instrumente practice pe care le putem aplica în viața de zi cu zi, pentru a trăi o viață mai fericită și a dezvolta libertatea conștiinței. Putem explora astfel calea transformării interioare care ne va permite apoi să contribuim activ la construirea unei lumi mai bune.

Grupe noi de curs în perioada următoare

Oradea

miercuri, 13 martie, orele 18:30–19:00

București

miercuri, 3 aprilie, ora 18:30, Noua Acropolă București, Str. Atanasie Demostene nr.7

Cluj-Napoca

marți, 14 mai – Noua Acropolă Cluj-Napoca, strada Horea, nr. 10, interfon 9

Scopul și tematica cursului:

I. Pentru a îmbunătăți etica și valorile

1. Filosofia naturală și valorile etice.
2. Ființa umană și Cosmosul
3. Înțelepciunea Indiei: Bhagavad-Gîtā
4. Texte vechi tibetane: Glasul liniștii. Valoarea introspecției și a reflecției
5. Filosofia budistă: înțelegerea și depășirea crizelor
6. Înțelepciunea Chinei: Confucius

II. Pentru a îmbunătăți relațiile umane

7. Provocarea vieții sociale: problemele actuale ale lumii și ale ființei umane
8. Platon: mitul peșterii
9. Aristotel: căutarea fericirii
10. Plotin și școala neoplatonică
11. Importanța educației, rolul cetățeanului
12. Egiptul Antic: justiția ca o determinantă a vieții colective
13. Stoicism: Epictet, Seneca și Marcus Aurelius

III. Pentru a construi viitorul

14. Filosofia istoriei: experiența ca motor pentru viitor
15. Importanța transmiterii: surse, fundamente și științe complementare
16. Istorie și mitologie: interpretarea simbolurilor
17. Ciclurile istoriei
18. Libertate și destin: chei pentru deschiderea ușilor viitorului

Atelier de pictură pe basoreliefuri

Informații și înscrieri: 0731 371 249

Mocnește copacul. Martie sună
Albinele-n faguri adună
și-amestecă învierea,
ceara și mierea.

— Lucian Blaga, *Trezire*